

Kommunene i Finnmark

Videreføring av Finnmark som egen 110-region og samlokalisering av nødmeldingstjenesten i Sør-Varanger kommune

Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB) viser til brev av 15.09.15, med informasjon om samlokalisering av nødmeldingstjenesten, og ønske om innspill fra kommunene i Finnmark om fremtidig 110-struktur for nord innen 10.12.15. DSB viser også til brev av 15.03.16 med vedtak om nye 110-regioner, og informasjons- og dialogmøtene i Finnmark den 10.11.15 og 25.08.16, med kommunene og andre beredskapsaktører i Finnmark.

DSBs beslutning

DSB har besluttet å videreføre Finnmark som en egen 110-region. Med hjemmel i brann- og eksplosjonsvernloven¹ § 16 pålegges med dette Sør-Varanger kommune ansvaret for å etablere en 110-sentral for Finnmark 110-region. De øvrige kommunene i Finnmark plikter å knytte seg til 110-sentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen.

Kort historikk

Bakgrunnen for saken er Stortingsvedtak den 10.06.15, med tilhørende dokumentasjon Innst. 306 S (2014-2015) og Prop. 61 LS (2014-2015), hvor det ble bestemt at det skal gjennomføres en politireform (nærpolitireformen). Finnmark fylke ble den 01.01.16 et samlet politidistrikt, og det vil bli opprettet en døgnbemannet operasjonssentral i Kirkenes. Stortinget har som målsetting å samlokalisere brann- og redningsvesenets nødmeldingstjeneste (110-sentralene) med politiets operasjonssentraler (112-sentralene).

Det er et prinsipp at brann- og redningsvesenets 110-sentral følger de geografiske grensene til et politidistrikt, men samtidig slik at en 110-sentral kan omfatte mer enn ett politidistrikt.² Dette var tilfellet for Finnmark frem til 01.01.16. 110-sentralen i Hammerfest dekket både Vest- og Øst-Finnmark politidistrikter. Regjeringen besluttet å videreføre prinsippet ved etableringen av nye politidistrikt.³ På bakgrunn av dette besluttet DSB å høre kommunene i Finnmark, og i brev av 15.09.15 ble det presentert to mulige løsninger for fremtidig 110-struktur i nord:

- Etablering av en ny 110-sentral samlokalisert med politiets operasjonssentral i Kirkenes (Kirkenes-alternativet).
- Sammenslåing av 110-regionene for Finnmark og Troms med samlokalisert 110/112-sentral i Tromsø (Tromsø-alternativet).

DSB mottok 11 hørings svar fra kommuner og andre aktører i Finnmark innen fristen.

¹ Lov 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven).

² Prop. 61 LS (2014-2015) s. 94.

³ Prop. 61 LS (2014-2015) s. 94.

Den 15.03.16 fattet DSB vedtak om 11 nye 110-regioner. Det ble ikke fattet vedtak for Finnmark da DSB på tidspunktet fortsatt utredet 110-strukturen i Troms og Finnmark. Høringssvarene som kom inn fra Finnmark i første runde ga et for lite grunnlag til å gå videre med, og DSB besluttet derfor å avholde et nytt dialogmøte, gjennom Fylkesmannen i Finnmark, i Alta den 25.08.16. Til dette møtet ble alle kommunene i Troms og Finnmark invitert, og fikk på ny muligheten til å komme med innspill.

Både i høringssvarene og under dialogmøtet i Alta 25.08.16, var det et tydelig budskap fra kommunene at de ønsker at Finnmark skal være en egen 110-region. På dialogmøtet oppfordret derfor DSB kommunene om å dokumentere overfor DSB innen 09.09.16, hvordan kommunene planlegger å bygge opp en faglig sterk 110-sentral i Kirkenes som ivaretar kvalitetskravene. Dette fordi det er kommunene som har ansvaret for 110-tjenesten etter brann- og eksplosjonsvernloven § 16.

I etterkant av dialogmøtet i Alta har DSB mottatt ytterligere 18 høringssvar. Høringssvarene er systematisk gjennomgått og vurdert. Høringssvarene er offentliggjort på DSBs hjemmesider www.dsb.no.

Rettslig grunnlag

Ansvaret for 110-tjenesten er ikke endret som følge av beslutningen om samlokalisering med politiet. DSBs myndighet og kommunenes plikter i relasjon til 110-regionene følger fortsatt av lov 14. juni 2002 nr. 20 om vern mot brann, eksplosjon og ulykker med farlig stoff og om brannvesenets redningsoppgaver (brann- og eksplosjonsvernloven) § 16: "*Sentral tilsynsmyndighet kan pålegge en kommune å etablere en nødalarmeringssentral for mottak av meldinger om branner og andre ulykker innen en fastsatt region som kan omfatte flere kommuner. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmeringssentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen.*"

Nødalarmeringssentralen skal bemannes, utrustes og opereres slik at den til enhver tid fyller behovet for mottak og registrering av nødmeldinger, alarmering av mannskaper og kommunikasjon med innsatsstyrkene og den som melder ulykken. Etablering og drift skal samordnes med øvrige nødalarmeringssentraler for helse og politi."

Brann- og eksplosjonsvernloven § 16 (1) legger ansvaret for etablering og drift av 110-sentralene til en "kommune". Bestemmelsen ivaretar prinsippet om kommunal organisasjonsfrihet ved at kommunestyret kan ta stilling til hvordan oppgaven skal løses i den enkelte kommune.⁴ I tråd med prinsippet om kommunal organisasjonsfrihet bestemmer kommunene selv hvordan 110-tjenesten skal organiseres, herunder hvilken modell for interkommunalt samarbeid som er mest hensiktsmessig for drift av 110-tjenesten i regionen.⁵

DSBs vurdering av Tromsø- og Kirkenes-alternativene

Følgende fordeler er identifisert for Tromsø-alternativet:

- Det er et prinsipp at brann- og redningsvesenets 110-sentral følger de geografiske grensene til et politidistrikt, men samtidig slik at en 110-sentral kan omfatte mer enn ett politidistrikt. Dette kan ses i sammenheng med at 110-sentralene har 1/3 av nødanropene som 112- og 113-sentralene har.⁶ 110-sentralen i Finnmark har frem til 01.01.16 dekket både Øst- og Vest-Finnmark politidistrikter.

---

⁴ Kommunal- og regionaldepartementets veileder "Statlig styring av kommuner og fylkeskommuner" fra 2014, s. 23.

⁵ Kommunal- og regionaldepartementets veileder "Statlig styring av kommuner og fylkeskommuner" fra 2014, s. 44.

⁶ I rapporten "112 Forslag til fremtidig organisering av nødmeldetjenesten" (112-rapporten), rapport fra en interdepartemental arbeidsgruppe, fra 2009, s. 23, fremkommer det at 110-sentralene har 3 181 henvendelser per 100 000 innbyggere per år. Tilsvarende tall for 112- og 113-sentralene er 9 592 og 10 072 henvendelser.

- Nasjonalt nødmeldingsprosjekt har vist at antall nødandrop er nært knyttet til antall innbyggere i sentralens ansvarsområde.⁷ Nasjonalt nødmeldingsprosjekt har også funnet at kapasiteten i 110-sentralen må sees opp imot at det kreves en viss mengde oppdrag for å kunne få tilstrekkelig erfaring og mengdetrening.⁸
  - I Brannstudien ble det lagt til grunn et befolkningsgrunnlag på 400 000 som et minimum per 110-sentral.⁹
  - I Politianalysen ble det lagt til grunn 60 årsverk på 112-sentralen for å sikre en robusthet til å håndtere svært alvorlige hendelser og/eller flere større pågående hendelser samtidig.¹⁰
  - I 112-rapporten la arbeidsgruppen til grunn at man ved vurdering av størrelsen på sentralene må sikre at operatørene får tilstrekkelig erfaring i å håndtere et bredt spekter av hendelser, slik at kompetansen bygges opp og videreutvikles på en faglig betryggende og effektiv måte.¹¹
  - I FENN-rapporten fremgår det at en betydelig reduksjon i antallet nødmeldingssentraler vil sikre en bedre ressursutnyttelse og høyere kvalitet på tjenesten, og at hver sentral bør betjene minimum 500 000 innbyggere.¹²

Befolkningsgrunnlaget i Finnmark med 75 605¹³ innbyggere er langt under de faglige anbefalingene til størrelse på en 110-region. Operatørene vil ikke få tilstrekkelig erfaring og mengdetrening.

- De teknologiske løsningene legger til rette for å etablere én felles 110-region for Troms og Finnmark. Det vil si at telenettet, Nødnettet og kontrollromsløsningene gjør det mulig for 110-sentralen i Tromsø til å kunne ta imot nødandrop og utalarmere de operative brann- og redningsressursene for hele regionen.
- Tilsyn med brannberedskapen i Finnmark har avdekket store mangler. Det er også betydelige utfordringer knyttet til manglende kompetanse i brann- og redningsvesenene i Finnmark. Det er per i dag heller ingen etablerte kommunale samarbeid om brann- og redningsvesen i hele Finnmark, og dette gir utfordringer knyttet til ledelse, dimensjonering og øvelser. Med slike utfordringer må regionen ha en 110-sentral som er faglig sterk med god kapasitet og tilstrekkelig erfaring. I Tromsø finnes det en 110-sentral og et 110-fagmiljø som kan ta over driften fra 110-sentralen i Hammerfest, og sikre innbyggerne og de operative brann- og redningsressursene i Finnmark gode tjenester. I Kirkenes må 110-sentralen og fagmiljøet bygges opp på nytt, og det er usikkerhet knyttet til hvordan det faglige resultatet vil bli.
- Det vil sannsynligvis være samfunnsøkonomisk lønnsomt å slå sentralene for Troms og Finnmark sammen. Den samfunnsøkonomiske analysen fra 2014 som ble utført i tilknytning til Nasjonalt nødmeldingsprosjekt, viser at det er samfunnsøkonomisk lønnsomt å redusere antallet sentraler i

---

⁷ Nasjonalt Nødmeldingsprosjekt "Sluttrapport – Anbefalinger – En forbedret norsk nødmeldingstjeneste" fra 2014 s. 15.

⁸ Nasjonalt Nødmeldingsprosjekt "Sluttrapport – Anbefalinger – En forbedret norsk nødmeldingstjeneste" fra 2014 s. 15.

⁹ Rapport fra arbeidsgruppe som har vurdert brann- og redningsvesenets organisering og ressursbruk (Brannstudien), fra 2013, s. 15.

¹⁰ NOU 2013:9 Ett politi – rustet til å møte fremtidens utfordringer, s. 107.

¹¹ I rapporten "112 Forslag til fremtidig organisering av nødmeldetjenesten" (112-rapporten), rapport fra en interdepartemental arbeidsgruppe, fra 2009, s. 91-94.

¹² Justis- og politidepartementets utredning "Forenkling og effektivisering av nødmeldetjenesten" (FENN-rapporten), 29.04.04, s. 3.

¹³ <https://www.ssb.no/befolkning/statistikker/befsett/aar/2015-12-11?fane=tabell&sort=nummer&tabell=248663>

hver nødetat, og i størst mulig grad samlokalisere disse.¹⁴ DSB ønsker å fremheve følgende: *"Den samfunnsøkonomiske lønnsomheten avgjøres i stor grad av besparelsen knyttet til antall årsverk som kommer som en følge av reduksjon i antall sentraler[...]. Jo større sentraler, jo større nytte[...]. De ikke-prissatte nyttevirkningene forsterkes også som en følge av at antallet sentraler reduseres. Dette gjelder spesielt økt kompetanse internt i etatene som følge av økt mengdehåndtering og gjennomsnittlige flere operatører på vakt per sentral som gir mer robuste sentraler."*¹⁵

Et funn i den samfunnsøkonomiske analysen fra 2013 er at små 110-sentraler har høyere totale driftskostnader enn middels store og store 110-sentraler.¹⁶ Per i dag er 110-sentralene i Finnmark og Troms å regne som "små" sentraler med under 200 000 innbyggere hver. Med Kirkenes-alternativet vil hver av sentralene fortsatt være små sentraler med under 200 000 innbyggere hver, og det dyreste alternativet for kommunene. Tromsø-alternativet vil gi én middels stor 110-sentral, og sannsynligvis betydelig lavere driftskostnader da det er flere kommuner til å dele på regningen.

Følgende fordeler er identifisert for Kirkenes-alternativet:

- Det er et prinsipp at brann- og redningsvesenets 110-sentraler følger de geografiske grensene til et politidistrikt, og med Finnmark som egen 110-region vil 110-regionene, politidistriktene¹⁷ og de lokale redningssentralene (LRS) ha sammenfallende geografiske grenser over hele landet. Det vises til Nærpolitireformen¹⁸: *"Felles grenser vil styrke samarbeidet og håndteringen av konkrete hendelser, og legge til rette også for trening, øvelser og planlegging. Felles geografisk virkeområde vil dessuten kunne ha en positiv effekt ved at innsatspersonell i større grad vil kjenne ressursene fra de andre nødetatene. Det vil kunne redusere potensialet for feil når større hendelser skal håndteres. Fordelene ved felles geografisk virkeområde blir enda tydeligere når nødmeldingssentralene er samlokalisert."*
- En samlokalisering mellom 110 og 112 i Kirkenes vil sikre at begge nødetatene er orientert om hendelser og behov, og dermed kan understøtte hverandre på en best mulig måte. De som skal løse situasjonen sammen befinner seg sammen. Dette vil styrke samvirke og forutsetningene for en god beredskap i 110-regionen/politidistriktet.
- Finnmark vil at nasjonale myndigheter skal satse på nordområdene, og samtlige kommuner, Fylkesmannen i Finnmark og det øvrige beredskapsmiljøet i Finnmark ønsker at Finnmark skal bestå som en egen 110-region. Dette blant annet under henvisning til at nødmeldingstjenesten er en samfunnskritisk funksjon, og frykten for en negativ effekt ved flere samfunnsfunksjoner flyttes ut av fylket dersom 110-sentralen flytter.
- Det skal bygges et nytt beredskapssenter i Kirkenes hvor det planlegges en samlokalisering av nødmeldingssentralene for 110, 112 og 113. Både helse og politi ønsker å ha med 110-sentralen i denne løsningen for å få skape et komplett nødmeldingskonsept, og et sterkt tverretattlig fag- og operatørmiljø for Finnmark. En samlokalisering mellom de tre nødetatene i Finnmark, og felles virkeområde, vil styrke samarbeidet og håndteringen av konkrete hendelser, og legge til rette også for felles trening, øvelser, planlegging og avlastning. Dette vil kunne redusere potensialet for feil når større hendelser skal håndteres.

¹⁴ Nasjonalt Nødmeldingsprosjekt s. 20.

¹⁵ Analyse&Strategi "Samfunnsøkonomisk analyse av forslaget til ny organisering av nødmeldingstjenesten", oktober 2014, s. 7.

¹⁶ Analyse&Strategi "Samfunnsøkonomisk analyse i tilknytning til 110-regionene", 3. oktober 2013, s. 5.

¹⁷ Det er noen unntak som Os kommune i Hedmark og Bindal kommune i Nordland.

¹⁸ Prop. 61 LS (2014-2015) Endringer i politiloven mv. (trygghet i hverdagen – nærpolitireformen), s. 94-95.

- Kommunene forsikret DSB under dialogmøtet i Alta den 25.08.16 at kostnadene til drift av en 110-sentral i Kirkenes vil håndteres av kommunene selv. 110-sentralen forpliktet seg under dialogmøtet til å bistå med etablering av ny 110-sentral i Kirkenes og opplæring av nye operatører.
- De sikkerhetspolitiske forholdene i Finnmark og det helhetlige endrete utfordringsbildet (klima, terror, flyktninger osv.) taler mot at Finnmark "tømmes" for sentrale beredskapsressurser, som 110-sentralen.
- Tromsø-alternativet vil gi en geografiske størrelse på 110-regionen på 74 494 m² (landets største 110-region i kvadratmeter), antall tilknyttede kommuner med 43, og ressurskoordineringen i sentralen med rundt 36 tilknyttede brann- og redningsvesen. Dette kan gi noen utfordringer.

Som vist over er det identifisert fordeler og ulemper ved begge alternativene. Når beslutningen har falt på å opprettholde Finnmark som en egen 110-region er dette fordi at prinsippet om at brann- og redningsvesenets 110-sentraler skal følge de geografiske grensene til et politidistrikt, er tillagt vesentlig vekt. Med Finnmark som egen 110-region vil 110-regionene, politidistriktene og de lokale redningssentralene (LRS) ha sammenfallende geografiske grenser over hele landet. At hele beredskapsmiljøet i Finnmark ønsker at Finnmark fortsatt skal være en egen 110-region, og står samlet om å etablere en samlokalisert sentral for 110, 112 og 113 i Kirkenes, er også tillagt vekt.

DSB er opptatt av at nødmeldingstjenesten skal være faglig sterk, og levere en best mulige tjeneste til nødstilte og de operative ressursene. 110-sentralene skal ivareta de sentrale prinsippene som ligger til grunn for nødmeldingstjenesten i Norge, herunder fagkyndighet, samordning og samvirke. For 110-regioner med et lavt befolkningsgrunnlag, som Finnmark som har det laveste befolkningsgrunnlaget i landet, er en av hovedutfordringene at befolkningsgrunnlaget er for lavt til å gi operatørene et tilstrekkelig erfaringsgrunnlag. Dimensjoneringsforskriften¹⁹ § 4-5 (2) stiller krav til at 110-sentralen skal være organisert slik at melding blir "forsvarlig mottatt, registrert og fulgt opp." På lik linje med andre regioner med lavt befolkningsgrunnlag forutsetter DSB at Finnmark 110-region iverksetter tiltak for å redusere sentralens sårbarhet i tilknytning til dette.

Som et ledd i å sikre forsvarlig oppfølging av nødmeldinger i tråd med dimensjoneringsforskriften, vil DSB stille krav til at 110-operatørene skal inngå i en hospiteringsordning for at operatørene skal opparbeide seg et erfaringsgrunnlag utover det de klarer å opparbeide seg på egen hånd. Dette fordi den enkelte operatørs kompetanse og kapasitet vil avhenge av erfaringer som erverves gjennom håndtering av oppdrag. Med etableringen av en ny sentral i Kirkenes må det forutsettes at det blir mange nyansettelser, og hvor en grundig kompetanseheving må etterstrebtes. Etter DSBs syn er hospiteringsordninger et nødvendige tiltak å gjennomføre for å kompensere for det manglende erfaringsgrunnlaget som vil være gjeldende. Et annet sårbarhetsreduserende tiltak som DSB vil stille krav om gjennom samlokaliseringsprosessene for Troms og Finnmark, for å sikre en forsvarlig oppfølging av nødmeldinger, er at det etableres felles kart og konfigurasjon, og at det etableres et system for overflow.

Avslutningsvis vil DSB understreke viktigheten av beredskapsaktørene i Finnmark nå jobber sammen for å etablere et faglig sterkt nødmeldingskonsept for Finnmark, som har god kapasitet og tilstrekkelig erfaring. Kvalitetskravene til 110-sentralen må ses i sammenheng med at tilsyn med brannberedskapen i Finnmark har avdekket store mangler, og at det er betydelige utfordringer knyttet til manglende kompetanse i brann- og redningsvesenene i Finnmark.

---

¹⁹ Forskrift 26. juni 2002 nr. 729 om organisering og dimensjonering av brannvesen.

Samisk språk

Justis- og beredskapsdepartementet har lagt til grunn at interkommunale nødmeldingssentraler som i sin virkekrets også innbefatter forvaltningsområder for samisk språk, må inneha systemer som imøtekommer de krav som fremgår av lov 12. juni 1987 nr. 56 om Sametinget og andre samiske rettsforhold (sameloven) § 3-3. For 110-sentralen i Hammerfest løses dette i dag gjennom en tolkeordning. 110-sentralen har samisktalende personell i vaktordning som kobles inn i samtalen ved behov. Etter DSBs syn er ikke en tolkeordning tilstrekkelig til å ivareta samiske nødstiltes rett til svar på samisk. DSB legger til grunn at kommunene i Finnmark etablerer en 110-sentralen i Kirkenes med en samiskspråklig tjeneste som ivaretar samelovens krav. Ved at det må gjennomføres en rekke nyansettelser til sentralen i Kirkenes må kommunene nå påse at det ansettes samiskspråklige operatører på sentralen.

Samlokaliseringsprosessen

DSB samarbeider tett med POD og Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) om planlegging og gjennomføring av samlokaliseringsprosessene. Overfor 110-sentralene vil DSB koordinere prosessene på tvers av etatene. Kommunene og 110-sentralene skal involveres i prosessen, herunder bidra i behovskartleggingen og andre aktiviteter som skal gjennomføres innenfor de enkelte flytte- og samlokaliseringsprosessene. I behovskartleggingen skal blant annet sentralenes behov og tilgjengelige lokaler i politibygg identifiseres. DSB vil komme nærmere tilbake med mer detaljert informasjon om gjennomføring av de ulike samlokaliseringsprosessene når det foreligger.

Den samlokaliserte sentralen i Kirkenes skal være basert på en løsning der de to operasjonsrommene ligger "vegg-i-vegg". Løsningen skal være i glass og med skyvedør som sikrer mulighet for umiddelbar kommunikasjon mellom operatørene på 110-sentralen.

Som følge av samlokaliseringen må 110-sentralene oppfylle de samme krav til sikkerhet som 112-sentralene. Dette for å legge til rette for en best mulig samhandling. Politiets operasjonssentral sikres som et "beskyttet område" og de ansatte er sikkerhetsklarert for å ivareta de informasjonssikkerhetskrav som følger av forskrift om informasjonssikkerhet²⁰ i medhold av sikkerhetsloven²¹.

POD og DSB vil derfor i arbeidet med å samlokalisere 110- og 112-sentralene legge til grunn at både 110- og 112-sentralene sikres som et "beskyttet område", med tilhørende sikkerhetsklarering og autorisering av personell med tjenstlig behov for adgang. Dette innebærer at samtlige 110-operatører (faste ansatte og vikarer) som skal arbeide ved de samlokaliserte sentralene må sikkerhetsklareres og autoriseres.

Ansvarlige kommuner og 110-sentraler vil motta egne brev fra DSB om disse temaene.

Fremdrift

Tidsplanen for samlokalisering med politiet er beheftet med flere usikkerheter. Prosessene må igangsettes for å skaffe tilstrekkelig beslutningsgrunnlag for å kunne etablere en endelig plan. Det er en målsetning om at gjennomføring av samlokaliseringsprosessene i størst mulig grad vil være koordinert med etablering av politiets nye operasjonssentraler.

Økonomi

Gjennomføring av samlokaliseringsprosessene fremover vil være avhengig av finansiering over statsbudsjettet. Det er lagt opp til at staten skal dekke flyttekostnader og andre nødvendige etableringskostnader knyttet til sentralens lovpålagte virksomhet i forbindelse med samlokaliseringen med politiet. Kommunene må for den samlokaliserte sentralen, som i dag, bære sin andel av kostnadene

---

²⁰ Forskrift 01. juli 2001 nr. 744 om informasjonssikkerhet.

²¹ Lov 20. mars 1998 nr. 10 om forebyggende sikkerhetstjeneste (sikkerhetsloven).

27.09.2016

2015/9946/KAVI

---

til drift av sentralen slik det fremgår av brann- og eksplosjonsvernloven § 16 (1). I dette ligger det også at kommunene må betale for opplæring og rekruttering av operatører til den nye sentralen i Kirkenes.

Vedtak

Med hjemmel i brann- og eksplosjonsvernloven § 37 (1) jf. § 16 (1), viderefører DSB Finnmark politidistrikt som egen 110-region for kommunene Alta, Berlevåg, Båtsfjord, Gamvik, Hammerfest, Hasvik, Karasjok, Kautokeino, Kvalsund, Lebesby, Loppa, Måsøy, Nesseby, Nordkapp, Porsanger, Sør-Varanger, Tana, Vadsø og Vardø.

DSB pålegger Sør-Varanger kommune å etablere én 110-sentral for den nye 110-regionen. De kommuner som omfattes av den fastsatte regionen plikter å knytte seg til nødalarmeringssentralen og med grunnlag i avtale bære sin andel av kostnadene ved etablering og drift av sentralen.

I tråd med føringene i Innst. 306 S (2014-2015) og Prop. 61 LS (2014-2015) (nærpolitireformen) samlokaliseres 110-sentralen med politiets operasjonssentral i Sør-Varanger kommune.

Klage

Vedtaket kan påklages til Justis- og beredskapsdepartementet i henhold til brann- og eksplosjonsvernloven § 41. Klagen må fremsettes for DSB innen tre uker fra det tidspunkt underretning om vedtaket er kommet frem til vedkommende part jf. forvaltningsloven §§ 29 og 32 (1) bokstav a). Det vises for øvrig til forvaltningsloven kapittel VI om klage og omgjøring.

Med hilsen
for Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap

Cecilie Daae
direktør

Anne Rygh Pedersen
avdelingsdirektør

Dokumentet er godkjent elektronisk.

Kopi til:
110-sentralen i Finnmark
110-sentralen i Troms
Fylkesmannen i Finnmark
Fylkesmannen i Troms
Justis- og beredskapsdepartementet
Politidirektoratet
110-Forum
Sametinget